

той се радва.

Оттогава малката княгиня все по-често почна да гледа къмъ небето. И все си мислѣше да направи нѣщо, та дѣдо Господь да се радва, когато я гледа.

Минаха се нѣколко години.

Единъ день царьтъ цѣлуна малката княгиня по челото и рече:

— Азъ ще дамъ всичкитѣ си съкровища, за да украся твоята хубава главица съ най-дивната корона на свѣта. И тая корона ще те прослави навсѣкжде.

Малката княгиня скочи отъ радостъ и извика:

— Татко, ти наистина ли искашъ да се прославя навсѣкжде и всички да ме благославятъ?

Царьтъ за пръвъ пжтъ видѣ да блестятъ отъ радостъ очитѣ на княгинята.

— Това що казахъ, ще направя! — отговори той! — Ако е потрѣбно, дори живота си нѣма да пожаля!

— Колко си добъръ, татко! — рече малката княгиня. — Азъ съмъ много честита. Но позволи ми сама да си купя короната. Обещавамъ ти, че съ съкровищата, които ми дадешъ, азъ ще намѣря най-дивната корона. Лжчитѣ на нейнитѣ алмази ще проникнатъ и въ най-бедната колиба!

— Добре, мое дете, — отговори царьтъ. — Каквото искашъ, ще стане.

— Дай ми и десетъ вѣрни пратеници, татко!

Царьтъ изпълни молбата на дъщеря си.

Княгинята повика пратеницитѣ, говори надълго съ тѣхъ, даде на всѣкиго товаръ жълтици и ги разпрати по градове и села изъ голѣмото царство.

Мина се дълго време.

Една вечеръ пратеницитѣ се завърнаха. Явиха се предъ царя и рекоха:

— Царю честити, намѣрихме корона каквато дирѣхме.

— Кжде е короната?

Тогава се обади най-стариятъ пратеникъ:

— Тая вечеръ не можемъ да я покажемъ, царю честити. Утре ще я видишъ върху главата на княгинята.

На сутринята княгинята и пратеницитѣ се явиха при царя. Единъ отъ пратеницитѣ се поклонил и рече:

— Виждашъ ли колко е хубава и радостна малката княгиня, царю честити? Тя се радва, че носи вече на главата си най-хубавата корона на свѣта, която я прослави по цѣлото царство. И чудна е тая корона! Тя е невидима за лошитѣ и завистливитѣ хора.